

nister vil aldeles ikke kunne komme fra, at naar man i en Lov giver Administrationen en Bemyndigelse, skal hans Benyttelse deraf være i Overensstemmelse med Loven, og den ærede Minister har maattet sige fuldstændig Pas og erklære sig fuldstændig renonce lige over for det Spørgsmaal. Jeg tillod mig at rette det Spørgsmaal til ham, hvilket Statsformaal han vilde opnaa ved at specificere dette og forlange Indtægterne opgivne i 3 forskellige Dele, eftersom der skal svares ganske samme Skat af hver af de 3 Kilder. Jeg har intet Svar faaet derpaa, og det forstaar jeg meget vel, det er ikke muligt at svare derpaa, der er intet Statsformaal. — Den ærede Minister mente endelig, at det kom ikke saa meget an paa, hvad Følgerne vilde blive, det kunde egentlig være ligegyldigt, til syvende og sidst kunde jo Domstolene afgøre den Sag. Vil den ærede Minister have en Højesteretsdom for, at han er uberettiget til at gøre, hvad han har gjort? Vil han have en Højesteretsdom for, at han har overskredet sin Competence? Thi det er min fuldstændige Overbevisning, at den ærede Minister har overskredet sin Competence. Dersom Opstillingen af de tre Klasser af Indtægter skal forstaas paa den Maade, at man er tvungen til at udfylde de enkelte Rubriker, naar den ærede Minister forlanger det, hvis det har været hans Mening, at Skemaerne *skulle* udfyldes i Overensstemmelse hermed, og hvis den ærede Minister ønsker at faa en Højesteretsdom derfor, forstaar jeg ham ikke ret; thi andre Mennesker ville helst være fri for det. Naar det er saa selvindlysende, som det forekommer mig at være, at man blot behøver at blive gjort opmærksom paa denne Sag, synes jeg, man hellere maa komme Sagen i Møde paa den Maade, at man ved Cirkulære lader forstaa, at det i Virkeligheden ikke er Meningen, som det synes, fordi man ikke har nogen Ret til at forlange det. Jeg har her i min Haand et Skema til Kommuneskat, som er udleveret paa Landet, og man har affattet det med den største Klarhed og Tydelighed lige i Modsætning til, hvad der skrives her i Skemaerne fra Finansministeriet. Der staar nemlig i dette Skema, at ifølge den vedkommende Lov skal den Indkomst, som lægges til Grund for Indkomstskatten til Staten, ogsaa lægges til Grund for Ligningen af Kommuneskatten, og efter samme Bestemmelse har enhver Skatteyder *Ret* til Selvangivelse saavel af hele sin Indkomst

samlet som af de forskellige Kilder, hvoraf den er runden. Men hvad staar der i det andet Skema: enhver er *forpligtet* til at udfylde de tre Rubrikker, som den højtærede Minister uden mindste Ret har opstillet.

Jeg vil endnu kun tillade mig at gøre en enkelt Bemærkning lige over for det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), som jo ikke let kan lade nogen Lejlighed gaa forbi til at blæse i Basuner for „Systemskiftet“ og for det nuværende Ministerium. Det gjorde han naturligvis ogsaa i Dag, og talte særlig om denne lykkelige Finansforvaltning, som nu er fremkommen under denne Regering. Som sagt, jeg bryder mig ikke om at komme ind paa den Slags Ting, men det ærede Medlem har jo en særlig Evne til at fremstille det saaledes, at der er et lille Gran af Sandhed deri, medens det for Resten er saaledes, at det ikke giver et rigtigt Billede af Situationen. Det, han altsaa sagde, var det, at dette Ministerium havde forstaaet at bringe Finanserne paa en meget bedre Fod end før, thi det var en Kendsgerning, sagde han, at da den nuværende Regering tiltraadte, var der ingen Penge i Statskassen, man var endog saa vidt, at man maatte tage Laan op hos Nationalbanken. Der er noget sandt deri. Alle vi, der sad i Rigsdagen den Gang, vide, at man havde midlertidig maattet laane 1—1½ Million i Nationalbanken. Men hvorfor? Fordi Venstrepartiet havde nægtet den daværende Regering, den sidste Højreregering, at optage det Statslaan, som man derimod straks efter bevilgede til de andre, et Statslaan, som var ganske nødvendigt, fordi der blandt andet af Kassebeholdningen var udredt betydelige Summer, adskillige Millioner, om hvilke det ved Bevillingen var foreskrevet, at de netop skulde tilvejebringes ved Statslaan. Se, saaledes tager det sig ud, naar det ærede Medlems Udtalelser rigtig blive sete efter. Og i Forbindelse dermed skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvad den daværende Ordfører for Finansloven i Folketinget, den nuværende højtærede Kultusminister, udtalte ved 1ste Behandling af Finanslovsforslaget for 1901—1902 den 9. Oktober 1900: „Den højtærede Finansminister sagde, da han foreleden forelagde Finanslovsforslaget, at vor finansielle Status i Realiteten var god, og deri har han utvivlsomt Ret.“ Altsaa for det første, at det var en god finansiell Status, og dernæst: „Det foreliggende Finanslovsforslag viser et Overskud af 988,000